

кралъ. Сто тридесетъ хиляди съюзни войници отъ френци, англичани, италиянци били натоварени на 365 корѣба и откарани презъ Цариградскитѣ проливи и Черно море въ Бесарабия, дето били извадени на руския брѣгъ въ тила на руската войска, която била още въ България.

Оттеглянето на руската войска отъ България и Влашко отново хвърлило българитѣ въ отчаяние. Турската войска се съсредоточила на Дунава съ намѣрение да мине въ Влашко и Бесарабия. Едно тринадесетъ годишно българче, на име Ройчо Николовъ, родомъ отъ с. Райковци (Дръновско), преплавало Дунава, явило се голо предъ руския ксмандиръ и му съобщило, на кое мѣсто турцитѣ се тъкмятъ да минатъ Дунава. Смѣлиятъ юноша билъ награденъ за храбростъ съ медалъ и изпратенъ въ Русия да учи въ военно училище.

Въ България се чудѣли, какво да правятъ. Мисълта за възстание въ гърба на турскитѣ войски, които били събрани на Дунава, въодушевявала много войводи. Дѣдо Никола Филиповски отъ Търново свикалъ нѣколко хайдутъ войводи и настоялъ да се организира балканската частъ отъ търновския окръгъ. Започнали се записвания на юнаци, събирали пушки и други оржжия. Но турцитѣ узнали за движението. Синътъ на великия везиръ Махзаръ паша се явилъ съ войска въ Търново и готвено възстание замрѣло.

Изпървенъ целта на Кримската война била да се извади руската войска отъ Балканитѣ и Влашко. Това искалъ Наполеонъ. Обаче Англия поискала да се унищожи руската черноморска флота. Затова съюзницитѣ съ корабитѣ си пренесли съюзнишката войска отъ брѣга на Бесарабия въ Кримъ и нападнали военното пристанище *Севастополъ*. Руситѣ се защищавали самоотвержено, ала Русия нѣмала нито достатъчно оржжие, нито достатъчно готови военни сили. Затова била бита. Главнитѣ Севастополски укрепления били превзети отъ съюзницитѣ. Николай I умрѣлъ отъ скръбъ. Наследникътъ му Александъръ II поискалъ миръ и пратилъ своитѣ дипломати въ Парижъ за преговори. Събралъ се парижския конгресъ, въ който за пръвъ пжтъ по искането на Наполеона се допуснали турски паши да заседаватъ съ другитѣ. Конгресътъ осждилъ Русия както следва: 1) Да се откаже отъ всѣкакво влияние въ Молдава и Влашко; 2) да напусне южна Бесарабия, присъединена презъ 1812 г.; 3) да прибере своитѣ кораби въ Азовско море; 4) да загуби свободата да плава по Черно море и 5) да се откаже отъ покровителството надъ православнитѣ въ Турция, признато въ 1774 г.